

STUDIUL 5

Experienta unitatii in biserica primara

In studiile anterioare am vazut ca temelia unitatii este Hristos. El este sursa iubirii asa ca, daca dorim sa ducem biserica la o experienta reala de unitate, trebuie sa o ducem la o experienta zilnica cu Hristos. Rezultatul acestei experiente va fi unitatea si fiecare crestin va reflecta caracterul lui Hristos. Atunci mandria va disparea si vom invata sa convietuim, sa ne sprijinim si sa ne acceptam unii pe altii. Trebuie sa avem grija sa nu credem totusi ca aceasta comuniune cu Hristos este o experienta romantica sau mistica. Comuniunea cu Isus inseamna sa-L cautam in fiecare zi prin rugaciune, prin studiul bibliei si aducand o persoana la El. De aceea in aceasta saptamana vom incepe prin a vorbi despre experienta urmasilor lui Hristos dupa inaltare. Sa citim Fapte 1: 12-14 *„Atunci ei s-au intors in Ierusalim din muntele numit al Maslinilor, care este langa Ierusalim, departe cat un drum in ziua Sabatului. Cand au ajuns acasa, s-au suit in odaia de sus unde stateau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov fiul lui Alfeu, Simon Zilotul si Iuda fiul lui Iacov. Toti acestia staruiau cu un cuget in rugaciune si in cereri, impreuna cu femeile si cu Maria, mama lui Isus si cu fratii Lui.”* Observa ca Luca, autorul cartii descrie ce au facut ucenicii in acea zi dupa ce Domnul Isus a disparut pe norii cerului. Luca spune ca ucenicii s-au intors la Ierusalim de pe muntele Maslinilor. Numai ca aceasta nu este o simpla descriere a ceea ce s-a intamplat. Eu vad aici un mesaj extraordinar: ucenicii s-au intors la Ierusalim. Ierusalimul reprezenta pentru ei trecutul lor trist, plin de greseli. In Ierusalim ei au abandonat pe Domnul Isus, L-au tradat. Tot acolo, ei si-au disputat locul cel mai de seama in Imparatia lui Dumnezeu in timp ce Invatatorul lor incerca sa le spuna, ca fara prezenta Duhului Sfânt ei nu vor putea face nimic. De aceea intoarcerea la Ierusalim, inseamna confruntarea cu trecutul lor si un nou inceput. Dar ei s-au intors acolo chiar daca experienta a fost foarte dureroasa pentru ei si s-au dus in camera de sus unde se rugau lui Dumnezeu impreuna cu femeile si cu Maria, mama lui Isus. Observa ca unitatea ucenicilor in aceasta ocazie este rezultatul faptului ca ei se rugau la Dumnezeu in mod constant. Aici gasim ca rugaciunea este un factor decisiv al unitatii. Nu poate fi unitate in biserica atata timp cat membrii bisericii nu sunt oameni ai rugaciunii. Cand in biserica intalnesti pe cineva care nu te simpatizeaza, trebuie sa te rogi pentru acea persoana. Este cea mai buna metoda prin care vei putea scoate din inima ta orica fel de sentiment negativ.

Partea a doua. In camera de sus, ucenicii au stat zile intrgi in rugaciune si cerere pentru revarsarea Duhului Sfânt, deoarece Invatatorul lor le spusese sa nu incerce sa duca la indeplinire misiunea fara sa aiba siguranta ca au primit Duhul Sfânt. Sa citim Fapte 2:1-4 *„In ziua Cincizecimii, erau toti impreuna in acelasi loc. Deodata a venit din cer un sunet ca vajaitul unui vant puternic, si a umplut toata casa unde sedeau ei. Niste limbi ca de foc au fost vazute impartindu-se printre ei, si s-au asezat cate una pe fiecare din ei. Si toti s-au umplut de Duh Sfânt, si au inceput sa vorbeasca in alte limbi, dupa cum le da Duhul sa vorbeasca.”* Este interesanta expresia: „toti erau impreuna in acelasi loc”. Aici este vorba de unitate si ceea ce-i tinea uniti era asteptarea Duhului Sfânt pentru a putea implini misiunea. Ei se rugau si cereau Duhul Sfânt, aveau nevoie de puterea Lui pentru a putea indeplini misiunea. Textul spune in continuare: „a venit din cer un sunet ca vajaitul unui vant puternic si a umplut casa in care sedeau”. Aceasta este o demonstratie extrordinara de putere. Este surprinzator ca a venit un vant puternic dar ei nu s-au speriat. Atunci, spune textul, au aparut niste limbi ca de foc care s-au asezat pe fiecare dintre ei. Imi place expresia „ fiecare dintre ei”. De aici s-a nascut titlul cartii mele „ Toti membrii implicati” . Toti au primit Duhul Sfânt pentru ca toti isi doreau sa indeplineasca misiunea si toti cautau pe Dumnezeu in rugaciune si studiu. Fiecare isi facea partea si nimeni nu statea cu bratele incrucisate, nimeni nu statea fara sa se roage si sa studieze, nu era nimeni fara sa aiba un foc in inima pentru predicarea Cuvantului. Atunci toti s-au umplut de Duh Sfânt si au

inceput sa vorbeasca in alte limbi, dupa cum Duhul le dadea sa vorbeasca. Iti aduci aminte de prima data cand oamenii au inceput sa vorbeasca in alte limbi? A fost chiar la Turnul Babel. Acest „dar al vorbirii in limbi” este cel care i-a facut pe oameni sa se imprastie pe tot pamantul, dar darul vorbirii in limbi care a fost dat la Cincizecime avea ca scop sa le dea ucenicilor capacitatea de a indeplini misiunea; avea ca scop sa-i uneasca nu fizic, deoarece fiecare avea sa mearga intr-un loc diferit, ci spiritual. Biserica lui Dumnezeu nu trebuie sa fie unita fizic in fiecare moment, fiecare poate sa fie in tara lui sau intr-un loc diferit dar toti trebuie sa aiba aceiasi speranta si aceiasi misiune, sa studieze acelasi cuvânt, si sa se roage unii pentru altii. Atunci si numai atunci se va putea vedea spiritul unitatii in biserica. Este trist astazi cand uitam de misiune si facand acest lucru vrem sa vorbim de unitate. Atunci cand ne lasam distrasi de orice alt lucru care nu este indeplinirea misiunii, unitatea dispare incetul cu incetul. Incepem sa discutam asupra unor lucruri omenesti si uitam de ce existam ca biserica pe acest pamant, si anume ca sa predicam Evanghelia.

Partea a treia. Aici vom vorbi de spiritul de unitate care ii caracteriza pe primii crestini. In acea zi a revarsarii Duhului Sfant, Petru s-a ridicat si cu o singura predica a adus trei mii de oameni sa-L accepte pe Isus. Fapte 2:41-42 spune: „*Cei ce au primit propovaduirea lui, au fost botezati; si in ziua aceea, la numarul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete. Ei staruiau in invatatura apostolilor, in legatura frateasca, in frangerea painii si in rugaciuni.*” Care erau acele invataturi ale ucenicilor? Invatatura Bibliei din acele timpuri. Care este motivul pentru care ei erau impreuna? Studiul Cuvantului. Dar mai existau si alte lucruri. Sa citim Fapte 2: 43,44 „*Fiecare era plin de frica, si prin apostoli se faceau multe minuni si semne. Toti cei ce credeau, erau impreuna la un loc, si aveau toate de obste.*” Oamenii vedeau semnele si minunile pe care la faceau apostolii si se adaugau bisericii lui Dumnezeu. Vrea sa spuna ca biserica crestina s-a nascut misionara, inmultindu-se si dand marturie despre puterea lui Dumnezeu. Aceste trei lucruri: studiul Cuvantului, rugaciunea si predicarea ii tineau uniti. Fapte 2:45,46 spune: „*isi vindeau ogoarele si averile, si banii ii imparteau intre toti, dupa nevoile fiecaruia. Toti impreuna erau nelipsiti de la Templu in fiecare zi, frangeau painea acasa, si luau hrana cu bucurie si curatie de inima.*” Aceasta este o experienta uimitoare de unitate. Toti erau uniti si versetul 47 spune: „*Ei laudau pe Dumnezeu, si erau placuti inaintea intregului norod. Si Domnul adauga in fiecare zi la numarul lor pe cei ce erau mantuiti.*” Aici gasim factorul de crestere adevarat. Biserica il slava pe Dumnezeu si ajuta pe toti oamenii, adica folosea metodele lui Hristos. Care este metoda lui Hristos? Serva Domnului spune: „metoda lui Hristos este singura care ne va ajuta sa aducem oameni la Dumnezeu”. Aceasta metoda era ca Domnul se apropia de oameni ca unul care dorea sa le faca bine, le arata simpatie pacatosilor si le castiga increderea. Biserica folosea aceasta metoda iar Dumnezeu adauga in fiecare zi oameni la numarul lor. Predicarea Evangheliei este lucrul cel mai simplu. Trebuie doar sa urmezi metodele lui Hristos si ale apostolilor, trebuie sa arati dragoste oamenilor, sa le dai o mana de ajutor, sa le castigi increderea si dupa aceea sa-i conduci spre imparatia iubirii.

Partea a patra. Aici vom vorbi de generozitate ca factor de unitate in biserica. Sa citim 2 Corinteni 9:6 „*Sa stiti: cine seamana putin, putin va secera; iar cine semana mult, mult va secera.*” Aceste cuvinte au fost spuse corintenilor dar era acelasi lucru pe care il spusese fraitlor din Efes. In Fapte 20:35 spune: „*In toate privintele v-am dat o pilda, si v-am aratat ca, lucrând astfel, trebuie sa ajutati pe cei slabi, si sa va aduceti aminte de cuvintele Domnului Isus, care insusi a zis: Este mai fericite sa dai decat sa primesti*”. In aparenta, fraza „mai fericite de cel ce da decat de cel care primeste” a fost o fraza pe care Domnul Isus a folosit-o in mod constant. Daca astazi aceasta fraza se citeaza mai mereu, se practica foarte putin. Fericite de cei care dau. Tu vei fi si mai fericit cand vei da decat atunci cand vei primi. Cum te afecteaza faptul ca dai? Aici avem o exemplificare. Semanam si contribuim putin si unul dintre motivele pentru care ducem lipsa de atatea lucruri este ca suntem meschini. Pavel continua sa spuna in 2 Corinteni 1:7 „*Fiecare sa dea dupa cum a hotarat in inima lui: nu cu parere de rau sau de sila, caci „pe cine da cu bucurie il iubeste Dumnezeu”*”. Ceea ce simti ca trebuie sa dai, aceea este ce trebuie sa dai. Nu cu parere de rau, deoarece nu vrea sa daruiesti cu tristete sau resemnare. Dumnezeu nu vrea sa primeasca nimic din ceea ce ai prefera sa pastrezi pentru tine. Cu alte cuvinte, daca spui ca ai o slujba in biserica si prin asta ai responsabilitatea sa dai, sau daca te simti responsabil sa dai pentru ca esti membru in biserica, Dumnezeu nu doreste sa dai

fara tragere de inima sau din obligatie. El prefera sa nu dai de loc daca nu o faci din inima si cu bucurie. Unii pot spune ca trebuie sa dea un dar pentru ca si ceilalati dau si atunci ei pot ramane de rusine. Acest dar ar fi din obligatie si Dumnezeu nu doreste nimic din ceea ce vine dintr-o motivatie gresita. Textul biblic spune: „Dumnezeu iubeste datatorul voios” . Nu stiu daca iti dai seama, dar partea cea mai frumoasa a programului de la biserica este momentul darului. Chiar si cand s-a terminat cu oferirea darurilor, toti canta un imn de slava si de bucurie. In biserica primara, se ofereau daruri mari pentru a ajuta pe saraci, pentru ca darurile erau fructul unitatii care era in ei. Dragostea ii unea si imparteau tot ce aveau cu cei mai nevoiasi. Dar din nefericire, existau si oameni care traiau din aparente, daruiau pentru a fi vazuti, nu daruiau din toata inima.

In ultima parte vom vorbi chiar despre a darui pentru a pastra aparentele. Aici vedem cazul lui Anania si Safira care au promis o ofrenda generoasa, cand toti ii priveau, ca oamenii sa spuna: uite pe Anania si Safira cum dau lui Dumnezeu banii din vanzarea pamantului lor! Dar dupa aceea, le-a parut rau de promisiunea facuta si dupa ce au vandut mosioara, au pastrat o parte din bani. Doar ca pe Dumnezeu nu-L poti pacali. In acele zile, Duhul Sfânt se manifesta in mod public si ei au fost dojeniti. Li s-a spus ca nu pe oameni au mintit ci pe Dumnezeu. Din nefericire, omul dupa caderea in pacat s-a depravat. Stiu ca este un cuvânt dur dar nu vrea decat sa spuna ca a degenerat. Ca sa intelegi mai bine semnificatia cuvântului, vom lua exemplul unui fruct care este cules sau cade din pom. Cu vremea acel fruct se strica, se deterioreaza, putrezeste. La fel si noi, cand ne despartim de Dumnezeu, chiar in biserica fiind, fara o viata de comunicare cu Hristos, ne deterioram din punct de vedere spiritual. De aceea rugaciunea, studiul si marturia te tin treaz si te unesc cu Hristos. Iar cand biserica face aceste trei lucruri, este o biserica unita care reflecta caracterul Domnului Isus, zgarcenia iese din inima si in locul ei apare generozitatea. Atunci putem contribui intr-un mod generos la predicarea Evangheliei si la ajutorarea oamenilor nevoiasi. Ceea ce Dumnezeu doreste cel mai mult este o biserica autentica, vie, care are un izvor interior al Evangheliei din care curg rauri de apa vie. Noi vorbim, cantam si predicam despre unitate si e usor sa faci aceste lucruri, dar unitatea autentica nu va exista daca nu ne vom intoarce la Dumnezeu si nu ne vom lega de El in sens spiritual prin rugaciune, studiu si marturie. Poate crezi ca ma repet prea mult dar aceasta este viata practica, restul este teorie. Viata crestina este o viata reala si pentru omul firesc nu este usor sa se roage, sa studieze si sa participe la misiune, pentru ca omului ii place sa traiasca din aparente, sa stea in biserica, sa cante, sa faca programe si atat.

Doresc ca Dumnezeu sa te binecuvinteze din besug si cred ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu doreste sa lucreze intr-un mod minunat in viata noastra daca noi il lasam. Va imbratisez cu drag!

Traducerea si Tehnoredactarea: Maria Badea
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com